

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **FVE Tuchořice s. r. o.**, se sídlem U Habeše 800/11, Praha 5 - Slivenec, zastoupený Mgr. Přemyslem Pechlátém, advokátem se sídlem Heydukova 505/3, České Budějovice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2013, č. j. 21071/13/5000-14203-700681, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 3. 2016, č. j. 3 Af 34/2013 – 49,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce uzavřel (jako výrobce) na straně jedné s provozovatelem distribuční soustavy ČEZ Distribuce, a. s. (plátcem daně) na straně druhé smlouvu o podpoře výroby elektřiny, jejímž předmětem je podpora výroby elektřiny ve fotovoltaické elektrárně, jakožto podpora ve formě zeleného bonusu. Žalobce následně (v souladu se smlouvou) vyrobil a dodal v měsících říjnu, listopadu a prosinci roku 2012 plátcovi daně elektřinu v množství specifikovaném v následně vystavené faktuře.

[2] Plátcce však uhradil žalobci jen část z fakturovaných částek za uvedená období. Žalobce jej ve všech případech požádal o vysvětlení podle § 237 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád; ten však svůj postup odůvodnil tím, že jako plátcce daně byl povinen z platby srazit a odvést správci daně odvod z elektřiny ze slunečního záření (dále též pouze „solární odvod“)

dle § 7a zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů).

[3] Žalobce (poplatník daně) následně podal proti postupu plátce daně stížnosti dle § 237 odst. 3 daňového řádu. Specializovaný finanční úřad (dále jen „správce daně“) je zamítl; poukázal na text § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., ve znění zákona č. 402/2010 Sb. Z něho plyne, že provozovatel přenosové soustavy je povinen z platby za výkup elektřiny vyrobené ze slunečního záření srazit (vybrat) a odvést tzv. solární odvod, neboť byly splněny všechny zákonné podmínky. Správce daně uzavřel, že plátce daně postupoval v souladu se zákonem, a proto jsou stížnosti nedůvodné.

[4] Proti rozhodnutím správce daně se žalobce odvolal. Odvolací finanční ředitelství podaná odvolání zamítlo v záhlaví citovaným rozhodnutím a rozhodnutí správce daně potvrdilo. Žalovaný se plně ztotožnil s názorem správce daně a tvrzená porušení zákazu retroaktivity a ochrany legitimního očekávání neshledal. V rozhodnutí poukázal rovněž na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11.

[5] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou ze dne 4. 10. 2013 u Městského soudu v Praze, v níž zejména argumentoval, že daňová povinnost protiústavně zasahuje do jeho majetkových práv, porušuje zákaz retroaktivity a ochranu legitimního očekávání. V reakci na nařízení jednání ve svém podání ze dne 10. 3. 2016 rovněž zdůraznil, že se u něho jedná o specifický případ zmiňovaný Ústavním soudem, neboť zavedení odvodu má pro něho rdousící efekt.

[6] Městský soud žalobu zamítl; zdůraznil, že ústavností právní úpravy odvodu z elektřiny ze slunečního záření se zabýval Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, přičemž neshledal porušení zákazu retroaktivity či principů legitimního očekávání a právní jistoty. S těmito závěry se krajský soud plně ztotožnil a žalobcovy námitky v tomto směru vyhodnotil jako nedůvodné. Pokud jde o Ústavním soudem zmiňované specifické situace, v nichž by uvalený odvod měl rdousící efekt na výrobce energie ze slunečního záření, poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 – 57. S ohledem na závěry rozšířeného senátu nelze individuální dopady solárního odvodu zohlednit v řízení o stížnosti na postup plátce daně. Zdůraznil, že však žalobce ani takové likvidační dopady v žalobě netvrdil.

II. Kasační stížnost

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost; nejprve obsáhle a zešíroka zrekapituloval průběh celého řízení před správcem daně i před soudem. Obecně pak zopakoval žalobní tvrzení týkající se nepředvídatelnosti právní úpravy, libovůle zákonodárce a nerovnosti v přístupu k právu podnikat. Tvrdí, že sražení odvodu za elektřinu ze slunečního záření, jakož i odvod sám odporuje zákazu retroaktivity a principu ochrany legitimního očekávání. Postup plátce daně ani postup správce daně či žalovaného nelze podle jeho názoru odůvodnit prostým odkazem na povinnost postupovat v souladu se zákonem.

[8] Stěžovatel zdůraznil, že námitku rdousícího dopadu uplatnil nejen při jednání u soudu, tedy v žalobě, ale již dříve v řízení před správcem daně, ta však nebyla vyslyšena, nebyla ale ani zkoumána. Při jednání soudu navrhl, aby soud provedl dokazování likvidačních dopadů zavedením solárního odvodu právě na něho; k tomu navrhl množství důkazů. Avšak právě soudem uváděný nálezy Ústavního soudu zdůraznil, že „pro specifické případy likvidačních dopadů musí

obecné soudy udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoli se to může stát složitě.“ Tento pokyn však obecné soudy nectí.

[9] Stěžovatel likvidační dopady solárního odvodu právě do jeho majetkové sféry tvrdil, a to již v daňovém řízení, přesto se soud těmito námitkami nezabýval a naopak uvedl, že takové námitky nepředestřel k posouzení. Závěr soudu je v tomto ohledu nepřezkoumatelný.

[10] Rovněž argumentace soudu usnesením rozšířeného senátu ze dne 17. 12. 2013, sp. zn. 1 Afs 76/2013 není přiléhavá. Nejvyšší správní soud zde totiž nastínil cestu nápravy likvidačních dopadů solárního odvodu a to formou řízení o prominutí daně, které má být vyvoláno v daňovém řízení, avšak takový institut není uveden do života, nelze jej tedy k ochraně práv užít. Absencí takového prostředku je fakticky poplatníkům odňata možnost spravedlivého posouzení věci v individuálních případech. Pokud soud odmítl posoudit konkrétní případ konkrétního výrobce (řídící se názorem rozšířeného senátu) přesto, že takový pokyn mu udělil i Ústavní soud, je rozhodnutí městského soudu i v tomto ohledu nepřezkoumatelné.

[11] Navíc městský soud v odůvodnění rozsudku pouze opakuje názory jiných soudů (Ústavního a Nejvyššího správního soudu), aniž by do odůvodnění vtělil vlastní názor, takové rozhodnutí je odtrženo od reality a ve svém důsledku je nespravedlivé. Ze všech těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že on i správce daně postupovali v souladu se zákonem. Žalobce v daňovém řízení argumentoval výhradně protiústavností aplikované právní úpravy, což ovšem správce daně ani žalovaný s ohledem na své kompetence nemohli posoudit jinak, než to učinil Ústavní soud. Použitý právní předpis je pro správce daně a žalovaného závazný do doby, kdy by byla vyslovena jeho protiústavnost Ústavním soudem, což se ovšem nestalo.

[13] Žalovaný zdůraznil, že předestřenými otázkami retroaktivity právní úpravy, její libovůle a nepředvídatelnosti, tedy její neústavností se zabýval Ústavní soud ve zmiňovaném nálezu Pl. ÚS 17/11, v němž shledal její ústavní konformitu. Správní orgány ani obecné soudy proto nemají prostor pro odlišný výklad či závěr v těchto otázkách.

[14] Žalovaný dále odkázal na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (vyslovené v usnesení č. j. 1 Afs 76/2013 – 57), který podrobně hodnotil možnost posuzování individuálních případů z hlediska dopadu solárního odvodu na výrobce elektriny a uzavřel, že tyto dopady dle platné právní úpravy nelze zohlednit v řízení o stížnosti na postup plátce daně před správními orgány ani soudy. Proveditelnost pokynu Ústavního soudu eventuálně zohledňovat individuální likvidační účinky solárního odvodu lze dle rozšířeného senátu jen prostřednictvím institutu prominutí daně na základě ustanovení § 260 v návaznosti na § 259 daňového řádu. Žalovaný trvá na správnosti napadeného rozsudku a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou a není důvod ji odmítnout pro nepřijatelnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Kasační stížnost vyjadřuje dva okruhy námitek. V prvním z nich žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, která podle jeho přesvědčení spočívá ve skutečnosti, že se soud v napadeném rozsudku nevěnoval hodnocení otázky, zda zavedením odvodu z elektřiny ze slunečního záření podle § 7a až § 7i zákona č. 180/2005 Sb., došlo k porušení garance poskytnuté výrobcům elektřiny z obnovitelných zdrojů ustanovením § 2 odst. 8 (původně odst. 9) vyhlášky Energetického regulačního úřadu č. 140/2009 Sb.

[18] Nejvyšší správní soud nemůže této námitce přisvědčit. Naopak, soud sice stručně, avšak zcela srozumitelně vyjádřil, že zavedení solárního odvodu není protiústavním zásahem, odkázal na obsáhlé závěry Ústavního soudu (z nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11). Soud zdůraznil, že se ve vztahu k charakteru napadeného rozhodnutí nemůže zabývat ničím jiným, nežli podmínkami, za nichž plátce daně srazil a odvedl daň za poplatníka daně (žalobce). V tomto duchu odkázal na závěry rozšířeného senátu, uvedené v usnesení ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 - 57, publ. pod č. 3000/2014 Sb. NSS. Námitky soud srozumitelným způsobem vysvětlil, Nejvyšší správní soud považuje v tomto ohledu námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu za nedůvodnou.

[19] Druhý okruh kasačních námitek v podstatě souvisí s námitkou první, míří do neústavnosti právní úpravy vztahující se k odvodu z elektrické energie. Kasační stížnost je zopakováním žalobních bodů obecně namítajících porušení principu rovnosti, legitimního očekávání a zákazu retroaktivity, to vše však na půdorysu žaloby proti rozhodnutí o postupu plátce daně (tedy osoby, která za druhého srazila a odvedla daň). To vše mělo způsobit likvidační dopad solárního odvodu do jeho majetkové sféry.

[20] Na tomto místě soud nejprve znovu zdůrazňuje, že stížnost dle § 237 daňového řádu představuje specifický prostředek obrany poplatníka vůči plátcům daně při uplatňování srážkové daně. Jedná se o ochranu před nezákonným postupem plátce, o nástroj určený pro „řešení sporu mezi plátcem a poplatníkem“, který slouží zejména k tomu, aby byl postup plátce podroben kontrole státní moci a poplatník byl před případným nezákonným postupem plátce prostřednictvím konečného rozhodnutí správce daně ochráněn; v takovém řízení není prostoru pro řešení tvrzených individuálních likvidačních účinků právní úpravy. K témuž závěru ostatně dospěl i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 1 Afs 76/2013 – 57.

[21] Žalobce namítá, že se soud nezabýval tvrzením o likvidačním účinku solárního odvodu do jeho majetkové sféry. Tato námitka nemůže být důvodná. Jak je zřejmé ze soudního spisu, námitku likvidačního dopadu stěžovatel ve včas podané žalobě (ze 4. 10. 2013) vůbec neuplatnil; námitku vznesl až v doplnění podání ze dne 10. 3. 2016. Námitka byla vznesena nejenže opožděně (nikoliv v dvouměsíční lhůtě od doručení napadeného rozhodnutí) a soud se s ní ani nemohl zabývat, byla ale vznesena i zcela mimo možný rámec přezkumu napadeného rozhodnutí.

Městský soud tedy nepochybil, jestliže nezkoumal později předložené listiny, které měly prokázat likvidační dopad do majetkové sféry stěžovatele.

[22] Protože nyní souzená věc byla městskému soudu předložena k rozhodnutí již v roce 2013 a od té doby došlo k výraznému posunu „solární“ judikatury, Nejvyšší správní soud pro zdůraznění souvislostí a vyjasnění judikaturní linie (již jen *obiter dictum*) shrnuje, že Ústavní soud ve výše opakovaně zmiňovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 nevyhověl návrhu skupiny senátorů na zrušení části zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů upravující tzv. solární odvod a neshledal protiústavnost této zákonné úpravy. Na závěr zmíněného nálezu však dodal, že „při abstraktním přezkumu ústavnosti není schopen objektivně prokázat nebo hypoteticky vymodelovat všechny myslitelné situace, které napadená ustanovení v individuálním případě mohou vyvolat. Předmětem posouzení tedy nyní nemohou být ani specifické případy jednotlivých výrobců, u nichž s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, s přihlédnutím k míře podnikatelského a ekonomického rizika může Ústavní soud své posouzení upřesnit v budoucnu.“ Podle Ústavního soudu totiž zjevně „nelze vyloučit, že v individuálních případech dolehne některé z napadených ustanovení na výrobce jako likvidační („rdousící efekt“) či zasahující samotnou majetkovou podstatu výrobce v rozporu s čl. 11 Listiny – tedy protiústavně. Zde bude nutno hodnotit jak dodržení garancí ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb. v jejich dlouhodobém (patnáctiletém) trvání, tak okamžité (průběžné) účinky napadených ustanovení, aby byl v takovém výjimečném případě vzniklý nárok ochráněn.“ Pro takové specifické případy pak zavázal obecné soudy „udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složitě“ (bod 88. nálezu).

[23] Podle rozšířeného senátu (č. j. 1 Afs 76/2013 – 57) je nejprůběžnějším prostředkem k zohlednění individuálních účinků odvodu vyměřeného podle zákona, leč dopadajícího rdousícím způsobem na jednotlivce, za stávající právní úpravy institut prominutí daně, upravený v § 259 a 260 daňového řádu (k podrobnostem viz body [48] až [57] citovaného usnesení rozšířeného senátu).

[24] Závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu potvrdil Ústavní soud v nálezu ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 2216/14.

[25] Protože však ministerstvo financí po určité době neaktivovalo zmíněný zákonný institut, prostřednictvím něhož by bylo možno zohlednit likvidační dopady solárního odvodu a zákonné prostředí naplňovalo znaky *denegatio iustitiae*, vyvstala tedy otázka, jak má daňový subjekt postupovat, jestliže exekutiva dosud nenaplnila požadavky plynoucí jak z nálezu Ústavního soudu, tak z apelu rozšířeného senátu. K této otázce se Nejvyšší správní soud bohatě vyjádřil v rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 Afs 121/2014 – 52. Ve zmíněné věci si soud vyžádal stanovisko Ministerstva financí, ze kterého vyplynulo, že ministr financí momentálně neplánuje vydat rozhodnutí o prominutí daně dle § 260 odst. 1 písm. a) daňového řádu, které by dopadalo na poplatníky solárního odvodu. V přípravě nejsou ani žádné změny relevantní zákonné úpravy. Ministerstvo nicméně zdůraznilo, že danou problematikou se s cílem naplnit principy vyslovené soudní mocí intenzivně zabývá a přikládá závěrům Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu ohledně možného „rdousícího efektu“ solárního odvodu v individuálních případech maximální důležitost.

[26] Podle názoru Ministerstva financí lze „rdousícímu efektu“ solárního odvodu za současné právní úpravy účinně předcházet postupem podle § 156 a 157 daňového řádu, tedy posečkáním úhrady jiných daní, u kterých výrobci elektřiny ze slunečního záření vzniká povinnost jejich úhrady. Ve výjimečných případech, kdy má odvod na poplatníka - výrobce elektřiny ze slunečního záření - likvidační účinky, lze podle Ministerstva financí důvodně předpokládat, že jeho ekonomická situace bude celkově špatná a tento poplatník bude mít popř. nedoplatky i na jiných daních. Pro uplatnění institutu posečkání je přitom rozhodující posouzení komplexní

situace daňového subjektu. Pokud tedy bude v konkrétním individuálním případě shledán „rdousící efekt“ odvodu, nic nebrání správci daně toto zohlednit a poskytnout poplatníkovi úlevu např. formou posečkání úhrady daně z příjmů či daně z přidané hodnoty. Ve smyslu ustanovení § 157 odst. 7 daňového řádu může zároveň správce daně z důvodu tvrdosti založené ekonomickými nebo sociálními poměry daňového subjektu upustit od předepsání úroku z posečkání.

[27] Ministerstvo financí dále odkázalo na upozornění, které pro daňové subjekty zveřejnilo na internetových stránkách daňové správy dne 18. 9. 2014 (<http://www.financnisprava.cz/cs/dane-a-pojistne/novinky/2014/resenimoznych-individualnich-likvidacni-5347>). Podle Ministerstva financí představuje uvedený postup mechanismus požadovaný Ústavním soudem pro možnost individuálního řešení případných likvidačních účinků odvodu z elektřiny ze slunečního záření.

[28] Lze tedy shrnout, že pokud se výrobce elektřiny ze slunečního záření dostane do situace individuálních likvidačních účinků spojených s úhradou (odvedením) této daně, může požádat o posečkání s úhradou jiné daně. Správce daně posoudí jeho celkovou ekonomickou situaci a nastane-li takový účinek, rozhodne o posečkání s úhradou jiné daně. Garance patnáctileté návratnosti investice do solární elektrárny však neznamená právo každého jednotlivého podnikatele v oboru výroby elektřiny ze solárního záření na ziskovost jeho podnikání odpovídající uvedené návratnosti. Znamená pouze, že za obvyklých okolností a při vynaložení péče řádného hospodáře by zpravidla uvedené návratnosti mělo být u průměrného podnikatele podnikajícího v tomto oboru dosaženo. Proto tedy ne každé obtíže spojené s nutností unést břemeno solárního odvodu, byť by ve spojení s dalšími faktory zásadně ovlivnily hospodaření podnikatele, mohou mít likvidační účinky ve smyslu, v jakém je chápe nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11.

[29] Samotné rozhodnutí ve věci žádosti o posečkání s úhradou jiné daně musí být řádně odůvodněno a je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2006, č. j. 3 Afs 10/2003 – 106, ze dne 22. 4. 2011, č. j. 2 Afs 88/2010 – 70, nebo ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 131/2007 – 53; popř. i nálezný Ústavního soudu ze dne 16. 4. 2006, sp. zn. IV. ÚS 49/04).

[30] Nelze nyní předjímat, zda k dosažení ústavně žádoucího stavu, tedy k tomu, aby v těch případech, v nichž je to vskutku odůvodněné, byl případný likvidační efekt solárního odvodu eliminován, postačí uplatnit pouze institut posečkání daně. Je dobře možné, že vzhledem k rámcovým ekonomickým podmínkám a s ohledem na to, jaký typ osob v oboru výroby elektřiny ze solárního záření převážně podniká, postačí toliko uplatnění institutu posečkání daně. Pokud by tomu tak bylo, nebylo by možno veřejné správě vytýkat nevydání „rozhodnutí“ podle § 260 odst. 1 písm. a) daňového řádu, neboť by to s ohledem na konkrétní rámcové ekonomické podmínky nebylo nezbytné. Je však na veřejné správě, aby pečlivě a průběžně analyzovala rámcové podmínky hospodaření subjektů v oboru výroby elektřiny ze solárního záření a v případě, že by se taková nutnost objevila, včas reagovala vydáním uvedeného rozhodnutí.

[31] Pokud by veřejná správa takto nepostupovala, ačkoli by vydání uvedeného „rozhodnutí“ bylo nezbytné, lze se domáhat soudní ochrany tzv. zásahovou žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s. Nevydání „rozhodnutí“ podle § 260 odst. 1 písm. a) daňového řádu není nečinností ve smyslu § 79 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť se nejedná o nevydání rozhodnutí ve věci samé ve smyslu správního aktu adresovaného individuálně určeným osobám, ani o vydání osvědčení, nýbrž o vydání abstraktního či abstraktně-konkrétního správního aktu. Jde tedy

o jinou nečinnost než nevydání rozhodnutí či osvědčení, a proto soudní ochranu v takovémto případě poskytuje zásahová žaloba [viz bod 20 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98 (č. 2206/2011 Sb. NSS), nejnověji viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2014, č. j. 2 As 127/2014 – 32].

V. Závěr a náklady řízení

[32] Lze tedy uzavřít, že městský soud žalobu správně zamítl, neboť bez ohledu na to, zda stěžovatel svá tvrzení a důkazy o likvidačním dopadu solárního odvodu na svou osobu uplatnil v daňovém řízení nebo v řízení před soudem, tyto skutečnosti nemohly být v řízeních jakkoliv zohledněny a nemohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů ani soudu. Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky uplatněné stěžovatelem nedůvodnými; jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu